

Arrest

nr. 288 507 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 december 2020 om internationale bescherming. Op 21 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun-afkomst. U bent geboren in 1993 te Watapoor in het district Kama van de provincie Nangahar. U groeide hier ook op. Uw vader kwam

elf jaar geleden om het leven in een zelfmoordaanslag nabij de grensovergang met Pakistan. Hij was chauffeur. Uw moeder is recent een natuurlijke dood gestorven. Uw broer S. (...) werkte in het verleden voor het Afghaans leger. In deze hoedanigheid werkte hij ook samen met de Amerikanen. Hij combineerde deze job met werk in een auto showroom. Sinds de overname van de Taliban in 2021 blijft hij thuis uit vrees dat hij gevisieerd zal worden. Uw jongste broer J. (...) ging tot aan uw vertrek naar school. Nadat u het land verliet verhuisde uw moeder, zussen en uw broers naar Zakhel om dichterbij uw oom langs moederskant te zijn. Uw zussen zijn inmiddels getrouwd en verblijven bij hun echtgenoot.

U ging tot de tweede klas naar school maar stopte omdat u niet goed kon leren. Uw vader besloot dat het beter was voor u om een stiel te leren. Hij nam u mee naar een automekanieker in Jalalabad, N. K. (...). Na zeven jaar had u de stiel onder de knie. Vanaf dan werkte u drie jaar lang aan de zijde van N. (...). De winst deelden jullie netjes onder elkaar. In uw job kwam u regelmatig in aanraking met voertuigen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en van parlamentsleden. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek kreeg N. (...) een telefoontje van de Taliban. Ze vertelden hem op de hoogte te zijn van welke wagens bij hem langskwamen en vroegen hem om bommen te installeren in die voertuigen. Indien N. (...) niet zou weten hoe hij dit moest doen, waren de Taliban bereid om iemand van hen te sturen. N. (...) accepteerde dit niet en vertelde het vijftwintig dagen later aan F. (...), een hoge functionaris binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten. Hij raadde N. (...) aan het niet serieus te nemen en hem te waarschuwen wanneer hij nog eens gecontacteerd zou worden. Twintig dagen later kwamen de Taliban langs in jullie garage. Ze zetten N. (...) wederom onder druk om explosieven te installeren, hetgeen hij ook nu weigerde. Hij was overstuur en vertelde u wat er besproken werd. Hierop lichtte hij op uw aanraden F. (...) in. De volgende dag kregen jullie te horen dat de Talibs die bij jullie langskwamen gearresteerd werden. Drie dagen later kreeg N. (...) wederom een telefoontje van de Taliban, waarbij hij te horen kreeg dat het zijn schuld was dat de leden gearresteerd werden. Twee dagen later werd hij ontvoerd. Nog eens twee tot drie dagen later werd zijn lichaam bij een stroom vlakbij zijn huis teruggevonden. Toen u drie tot vier dagen later terug naar uw garage trok kreeg u zelf ook een telefoontje van de Taliban. Zij kondigden zich aan als de mannen die N. (...) gebeld hadden en dat hij niet gedaan heeft wat zij wilden. U legde onmiddellijk af en belde uw broer, die u op zijn beurt onmiddellijk aanmaande om naar huis te komen. Jullie spraken erover met jullie oom en besloten dat het beter was dat u verdween. Uw oom trof de nodige maatregelen en nam u daags nadien mee naar de stad alwaar een smokkelaar u opwachtte en van waar u eind 1398 (Gregoriaanse kalender: januari/februari 2020) uw reis aanvatte. Na uw vertrek informeerde de Taliban nog naar u bij burens die in jullie huis in Watapoor verblijven.

Via Iran reisde u naar Turkije. Vervolgens trok u drie maanden later naar Griekenland. Na zes nachten werd u echter terug naar Turkije geleid. Vijf dagen later trok u naar Bulgarije, alwaar u twee maanden verbleef. Op drie juni 2020 diende u aldaar tevergeefs een verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens trok u via Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 4 december 2020 diende u te België een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban omdat u hun verzoek om explosieven in wagens te plaatsen, heeft geweigerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie uw werkvergunning, een kopie van een logboek voor uw belastingen, 11 foto's van uw werk, 4 documenten in verband met het werk van uw broer en 2 foto's van hem in uniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban omdat u hun verzoek om explosieven in wagens te plaatsen, heeft geweigerd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 08/02/2022, p. 11).

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw houding na aankomst in Europa de wenkbrauwen doet fronsen. Zo blijkt u na een onsuccesvol verzoek in Bulgarije via verschillende landen in Frankrijk terechtgekomen te zijn (CGVS p. 4). U stelt dat u in groep reisde, jullie niet wisten waar jullie een verzoek gingen indienen, en jullie uiteindelijk voor België kozen (CGVS p. 4). Hoewel u drie dagen in Frankrijk verbleef, bleek u niet over het nodige geduld te beschikken om de procedure daar op te starten, waarop u naar België trok. Dat u uw verzoek laat afhangen van uw persoonlijke smaak of voorkeur, valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u na uw verblijf in Bulgarije, doorheen verschillende Europese landen reist zonder een verzoek in te dienen (verklaringen DVZ, 17/12/2020, vraag 31, 33, 37; CGVS p. 4) omdat u het plan had opgevat om naar België te komen en u in groep reisde (CGVS p. 4), valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke beschermingsnood onder artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het mag voorts merkwaardig heten dat u bij uw aankomst in België uw verzoek in Bulgarije niet vermeldt (registratie Verzoek om Internationale Bescherming, 20/10/2020; Verklaringen DVZ, vraag 22, 25). Uit de informatie in uw dossiers is immers gebleken dat u wel degelijk een verzoek indiende in het land (EURODAC SEARCH RESULT, 20/10/2020), hetgeen eveneens blijkt uit hun antwoord (Dublin Unit Bulgaria, 12/11/2020) en uw verklaringen op het CGVS (CGVS p. 4). Van een verzoeker om internationale mag verwacht worden dat hij de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt volledig en correct inlicht over zijn reisweg en eventueel eerdere verblijfplaatsen. De vaststelling dat u dit tracht te verbergen, zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid en het geloof in uw verklaringen.

Ook moet er worden opgemerkt dat uw houding jegens de Bulgaarse autoriteiten niet te rijmen valt met wat er in uw hoofde verwacht mag worden. Zo blijkt u aldaar verklaart te hebben geboren te zijn op 14/05/2001 (Dublin Unit Bulgaria). Amper vier maanden later verklaart u bij de DVZ echter 24 jaar geweest te zijn in 1397 (21 maart 2018 – 20 maart 2019), het bevestigt wordt door de neergelegde taskara (verklaringen DVZ, vraag 4). Op basis van uw verklaringen op de DVZ werd u het geboortjaar 1993 toegekend. Dat het opgegeven geboortjaar dermate verschilt tussen uw verzoeken in Bulgarije en België mag verbazen daar u stelt in Bulgarije uw taskara op uw telefoon gehad te hebben (CGVS p. 4). Dat u in Bulgarije te horen kreeg dat men uw telefoon niet kon bekijken en de tolk ter plaatse dan maar uw leeftijd inschatte (CGVS p. 4), is weinig ernstig en kan uw foutieve verklaringen niet goed praten. U blijkt immers bij de DVZ goed te weten dat u 24 jaar was toen u uw taskara kreeg. Dan valt het niet te begrijpen dat u in Bulgarije zou verklaren ongeveer 19 jaar te zijn. Voorgaande noopt er dan ook toe te besluiten dat u aldaar doelbewust de asielautoriteiten trachtte te misleiden. De vaststelling dat u zulke houding aanneemt binnen een verzoek om internationale bescherming, komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. Zulke houding valt immers niet in overeenstemming te brengen met hebben van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen aangaande uw problemen in Afghanistan. Zo stelt u tijdens uw eerste interview bij de DVZ dat uw baas N. (...) 35 of 36 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, gebeld werd door de Taliban met de vraag om bommen te plaatsen in auto's van parlementsleden en politieagenten (vragenlijst CGVS, 15/06/2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat N. (...) twee maanden (+/- 60 dagen) voor uw vertrek gebeld werd (CGVS p. 12). Vervolgens komt u met een gedetailleerde tijdlijn die uw inschatting van twee maanden bevestigt (CGVS p. 12, 14 16). Geconfronteerd met het gegeven dat uw voorgestelde tijdlijn niet strookt met degene die u bij de DVZ uit de doeken deed, stelt u bedoeld te hebben dat N. (...) 35 tot 36 dagen na het eerste telefoontje door de Taliban werd benaderd (CGVS p. 16), hetgeen evenmin overeenkomt met uw uitspraak op het CGVS dat de Taliban ongeveer 20 dagen na hun telefoontje zijn langsgesproken bij uw garage (CGVS p. 12) Tegelijkertijd stelt u geen specifiek cijfer genoemd te hebben (CGVS p. 16), hetgeen weinig ernstig is daar u klaar en duidelijk verklaringen aflegde, deze tekende voor akkoord en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelde geen opmerkingen te hebben op uw eerste interview (vragenlijst CGVS, vraag 5, 8; CGVS p. 2, 3). Dat u het mogelijk kort moest houden tijdens uw

eerste interview (CGVS p. 16), kan voorgaande lacunes in uw verklaringen niet goed praten. Er werd u net als op het CGVS duidelijk gevraagd wanneer uw baas N. (...) het eerste telefoontje van de Taliban kreeg, waarop u duidelijk antwoordde. De vaststelling dat u met betrekking tot de tijdlijn van uw problemen geen eenduidige verklaringen aflegt doorheen uw gesprekken met de Belgische asieldiensten, doet danig afbreuk aan het geloof in uw algehele verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u in staat bent uw problemen op eenduidige wijze uiteen te zetten.

Het valt op dat u doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten nog elementen blijkt toe te voegen aan uw vermeende problemen in Afghanistan. Zo komt u tijdens uw onderhoud op het CGVS opeens aandraven met een verklaring dat de Taliban bij uw burelen in uw voormalig dorp nog zijn gaan informeren naar u (CGVS p. 12). U was op dat moment een maand in Turkije toen uw familie het u vertelde, zo stelt u (CGVS p. 12). U repte tijdens uw eerst interview echter met geen woord over deze vermeende gebeurtenis, wat menig vraagteken zet bij de waarachtigheid ervan. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, een verzoeker om internationale bescherming, de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt volledig en correct inlicht over uw vluchtaanleiding, de problemen die u meemaakte in uw land van herkomst, alsook de gevolgen die deze gehad hebben. Dat u bij de DVZ louter het essentiële moest vertellen en men zei dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud details mocht geven (CGVS p. 12), kan niet vergoelijken dat u hen niets zou vertellen over de Taliban die zich nog na uw vertrek komen informeren. Zulks kan immers bezwaarlijk als een detail aanzien worden en mag wel degelijk als een element verwacht worden in uw verklaringen bij de DVZ. De vaststelling dat u dit niet deed, komt het geloof in uw verklaringen niet ten goede.

Daarnaast moet er opgemerkt worden dat ook het gedrag dat u zichzelf en uw omgeving toeschrijft, menig wenkbrauw doet fronsen. Zo moet er op gewezen worden dat uw these dat de Taliban mensen die hun orders niet opvolgen of hen niet gehoorzamen, vermoord worden (CGVS p. 10, 11), moeilijk te rijmen valt met uw bewering dat uw baas hun verzoek om bommen in bepaalde wagens te installeren, zonder meer weigerde en de telefoon dicht gooide (CGVS p. 11, 13). Er kan immers verwacht worden dat hij op zijn minst zou proberen om tijd te rekken met het oog op een oplossing. Door onmiddellijk de deur dicht te doen brengt hij immers zichzelf en zijn naasten in gevaar, hetgeen weinig overtuigend is. Zo ook uw these dat hij pas 25 dagen later zijn kennis F. (...) op de hoogte bracht, die een functie had binnen het Afghaanse veiligheidsbestel (CGVS p. 12). U stelt in deze dat N. (...) het telefoontje al vergeten was en hij het niet serieus had genomen (CGVS p. 12). Voorgaande valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat de uitkomst gekend is wanneer je niet doet wat de Taliban vragen (CGVS p. 11). Bovendien kan er verwacht worden dat N. (...) zichzelf enigszins zou informeren bij de mensen die hij kent, in plaats van het als bij toeval ter sprake te brengen (CGVS p. 12). Ook valt het niet te begrijpen dat hij u, zijn partner in het bedrijf, niet op de hoogte zou brengen van dit telefoontje (CGVS p. 12). Voorgaande had immers ook potentieel zware gevolgen voor u. Dat hij het niet serieus had genomen en hij er niet te veel ruchtbaarheid aan wilde geven (CGVS p. 12), kan bezwaarlijk ernstig genomen worden. Zo ook uw bewering dat N. (...) het verzoek van de Taliban een tweede keer afwees, toen zij hoogstpersoonlijk langskwamen in jullie bedrijf (CGVS p. 13). Ook nu kan er van hem verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om tijd te winnen en hen niet zonder meer af te wijzen. In het licht van voorgaande valt het overigens niet te begrijpen dat hij overging tot de orde van de dag door jullie bedrijf gewoon open te houden (CGVS p. 14, 15). In het licht van de bedreigingen die hij kreeg en de Talibanleden die gearresteerd werden in navolging van hun bezoek aan jullie bedrijf (CGVS p. 11, 14), kan er verwacht worden dat jullie maatregelen zouden nemen om zichzelf in veiligheid te brengen. U stelde immers zelf dat de Taliban geen tegenspraak dulden. Dat u toch niets kon doen en jullie het bedrijf gewoon wat vroeger toe deden (CGVS p. 15), is dan ook weinig overtuigend in de geest van uw verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat jullie alles in het werk zouden zetten om zichzelf in veiligheid te brengen. Uit uw verklaringen mag ook blijken dat jullie zich apathisch opstelden met betrekking tot het contact dat jullie hadden binnen het Afghaanse veiligheidsbestel. Dat jullie F. (...) niet zomaar konden bereiken, maar het via officiële weg dienden te doen (CGVS p. 15), is weinig ernstig te noemen. Hij stelde immers zelf hem te bellen wanneer jullie problemen hadden met de Taliban (CGVS p. 12, 13). Dat jullie hem twee dagen lang niet konden bereiken en hij jullie wel zou terugbellen als hij rij was (CGVS p. 15), valt dan ook niet te rijmen met de welwillendheid waarmee hij jullie voorheen wel ten dienste stond, evenmin met de dreiging die boven jullie hoofd hing. Voorts kan er niet begrepen worden dat u in de wetenschap dat de Taliban mensen die hun orders weigeren (CGVS p. 10, 11), uw werk zonder meer zou voortzetten, zonder enige ernstige maatregelen te treffen voor uw veiligheid (CGVS p. 13). U bleef zelfs gewoon doorwerken na de dood van N. (...) (CGVS p. 16), goed wetende dat de Taliban het op jullie diensten gemunt had (CGVS p. 16). Dit valt niet te begrijpen en zet ernstige vraagtekens bij uw verklaring. Zo ook uw these dat u abrupt een telefoontje met hen afbrak en naar uw dorp trok, alwaar u wist dat er Talibanleden aanwezig waren (CGVS p. 16). Gelet op wat u zou meegemaakt hebben, kan er

veronderstelt worden dat u niet zomaar een telefoontje met de Taliban zou beëindigen, evenmin dat u onmiddellijk naar uw dorp zou trekken, terwijl u zich in Jalalabad naar eigen zeggen tussen de veiligheidsdiensten bevindt (CGVS p. 10). Het geheel van bovenstaand gedrag valt niet te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden noch met wat grenst aan het aannemelijke gezien de problemen die u zegt meegemaakt te hebben.

In tegenstelling tot wat uw advocaat insinueert, is het CGVS geenszins op zoek is naar één reactie op één bepaalde situatie (CGVS p. 17). Noch wordt er louter uitgegaan van wat het CGVS logisch acht en wordt er geenszins voorbijgegaan aan een culturele context (CGVS p. 17). Wel wordt er in rekening gebracht wat aannemelijk is binnen de geest van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming en wordt er onderzocht in hoeverre zijn verklaringen samenhangend zijn binnen de door hem verklaarde context. Uit bovenstaande is duidelijk moeten blijken dat uw gedrag niet in overeenstemming gebracht kan worden met de context die u schetst en de actoren waarmee u stelt te maken gehad te hebben.

Ook het gedrag dat u de Taliban toeschrijft, kan niet overtuigen. Zo valt het op dat u hen wel veel geduld toeschrijft voor een organisatie waarvan u stelt dat u hun verzoeken niet kan weigeren omdat u dat met de dood kan bekopen (CGVS p. 10, 13, 14). Zo blijkt uit uw verklaringen dat hoewel uw baas N. (...) weigerde op hun vraag in te gaan, zij pas 45 dagen later langs kwamen bij jullie bedrijf om hem verder onder druk te zetten (CGVS p. 12, 13). Ook wanneer hij hen toen zijn diensten weigerde, lieten zij hem ongemoeid (CGVS p. 11, 13). In de geest van uw bewering dat de Taliban geen weigering duldt en zij kunnen doen wat ze willen (CGVS p. 10, 13, 14), kan er verwacht worden dat zij danig druk zouden zetten op N. (...) om hun orders op te volgen. Dit gebeurde klaarblijkelijk niet. Dat de explosieven dan niet gemonteerd konden worden (CGVS p. 14), kan hun afwachtende houding geenszins uitleggen. Niet in het minst daar u, als partner van N. (...), nog steeds aanwezig zou zijn en bijgevolg hun wensen kon vervullen. Dat zij niet zouden geweten hebben dat u samen met N. (...) het bedrijf runde (CGVS p. 13, 14), is evenmin ernstig te noemen. U stel immers zelf dat zij net zoals de overheid, inlichtingen hadden en men wist wat voor wagens jullie bedrijf repareerde (CGVS p. 14). Dat zij dan niets over u zouden weten (CGVS p. 14), is bezwaarlijk ernstig te noemen. Ook wanneer de focus in Afghanistan naar de leermeester gaat (CGVS p. 14). U schetst immers zelf dat N. (...) niet langer aan auto's sleutelde (CGVS p. 8). Indien zij werkelijk over een inlichtingennetwerk beschikten, kan er verondersteld worden dat zij dat zouden weten. Binnen dat kader, kan er dan ook niet ingezien waarom zij hun aandacht niet zouden schenken aan u. Via u hadden zij immers direct toegang tot de wagens die zij op het oog hadden en konden zij de nodige informatie verkrijgen. Dat men u bijna twee maanden ongemoeid liet in hun missie en pas drie tot vier dagen na de dood van N. (...) hun pijlen op u zouden richten, is dan ook weinig ernstig. Ook hun weinig voorzichtige manier van werken valt op. Zo mag er van de Taliban toch wel verwacht worden dat wanneer zij plannen hebben om wagens van Afghaanse parlementairen op te blazen (CGVS p. 8, 11, 13), zij een duidelijk idee hebben van wie zij willen raken, wanneer en hoe. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit het geval was (CGVS p. 15, 16). U stelt dat zij wel iemand zouden sturen als jullie de bommen zelf niet konden installeren en dat jullie dan wel konden zeggen dat het een student was die voor jullie werkte (CGVS p. 13). Echter kan er verwacht worden van de Taliban dat zij dit soort operaties minutieus zouden voorbereiden en er alles aan zouden doen om hun operatie te doen slagen. Zoals u zelf stelt, is een vertrouwensband met de overheidsdiensten cruciaal (CGVS p. 13). Niet in het minst wanneer de Afghaanse veiligheidsdiensten overal in Jalalabad bleken te zijn (CGVS p. 10) en er dus een verhoogd risico was om bij de kraag genomen te worden. Tenslotte kan er niet begrepen worden dat zij u na dit telefoontje niet meer benaderd hebben (CGVS p. 16). Indien zij daadwerkelijk druk op u wilde uitoefenen en beschikken over inlichtingen, kan er verwacht worden dat zij verhaal zouden komen halen wanneer u onmiddellijk naar huis trok na het telefoontje met hem, hetwelk u abrupt beëindigde (CGVS p. 16). Niet in het minst wanneer hun verzoek al meer dan twee maanden werd afgehouden. Het geheel van het door u omschreven gedrag van de Taliban, valt niet overeenstemming te brengen met het genadeloze karakter dat u hen toeschrijft. Voorgaande doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen met de Taliban.

Uw advocaat werpt op dat u niet aansprakelijk gesteld kan worden voor de tekortkomingen in de planning van de Taliban en stelt dat het gebrek aan het waterdicht zijn van een plan of het groot risico om ontdekt te worden (CGVS p. 17), geen afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Hij zegt dat de Taliban ook maar mensen zijn die en er niet verwacht kan worden dat elk plan dat zij bedenken, helemaal uitgekend is. Met voorgaande doet hij echter danig afbreuk aan het gegeven dat de Taliban een organisatie is die erin geslaagd is om ondanks jarenlange gevechten met een coalitie van Westerse landen, stand te houden. Hun tactieken zijn uiterst efficiënt gebleken en hebben ertoe geleid dat zij na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen, vlot de macht in Afghanistan, in handen hebben genomen. Het door u omschreven

amateuristische en geduldige gedrag van diezelfde organisatie valt geenszins in overeenstemming te brengen met voorgaande. In tegenstelling tot wat uw advocaat insinueert, doen uw verklaringen wel degelijk afbreuk aan uw geloofwaardigheid daar er van iemand die daadwerkelijk gevraagd werd om explosieven te installeren in wagens van hooggeplaatste Afghaanse figuren, verwacht mag worden dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden. Niet in het minst wanneer het een operatie tegen hooggeplaatsten betreft waarvan er redelijkerwijze verwacht mag worden dat de Taliban wel degelijk met een uitgekiend plan komt. Het door u omschreven gedrag wijst niet in de richting van een daadwerkelijk confrontatie met de Taliban in het kader van een delicate operatie met bomauto's. Bijgevolg doen uw verklaringen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

De documenten die u neerlegt om uw werk te staven, kunnen uw verklaringen niet staven. Zo moet er op gewezen worden, dat de foto's die u neerlegt kunnen hoogstens aantonen dat u ooit aan een auto gesleuteld heeft en hieruit niet kan opgemaakt worden dat u hierdoor in de problemen bent gekomen met de Taliban. Eenzelfde opmerking moet gemaakt worden over de vergunning en het logboek voor de belastingen die u neerlegt. Wat betreft deze vergunning moet er opgemerkt worden dat uw betrokkenheid in dit bedrijf nergens kan opgemaakt worden uit dit document. Nergens op dit document kan uw naam worden teruggevonden. Bovendien mag blijken dat deze vergunning eind 2018 vervallen is (Jaddi 1397). Waar u verklaart dat uw problemen zich rond het einde van 1398 (eind 2019/begin 2020) (CGVS p. 3) hebben afgespeeld, kan dit document dan ook geenszins staven dat de garage waarvan u zegt dat u er werkte, ook daadwerkelijk activiteiten had in 1398. Laat staan dat de Taliban uw baas in dit jaar onder druk zouden gezet hebben om explosieven te installeren in bepaalde wagens. U stelt zelf dat dit soort vergunningen nodig is om de werkzaamheden te kunnen hebben, of u nu wil of niet (CGVS p. 4). Ook het logboek voor de belastingen, maakt slechts gewag van een betaling eind 2018 maar toont verder geen activiteiten aan in het jaar waarvan u zegt problemen gehad te hebben. Bijgevolg moet er op gewezen worden dat u met voorgaande documenten geenszins aannemelijk maakt dat u omstreeks 1398 als mekanieker tewerkgesteld was in een autogarage in Jalalabad, aan overheidswagens werkte en hierdoor op de radar van de Taliban bent gekomen.

Wat betreft de these van uw advocaat dat u gevaar zou lopen omwille van de activiteiten van uw broer (CGVS p. 17), moet er vooreerst opgemerkt worden dat u zelf in de tewerkstelling van uw broer geen vrees voor uw persoon ziet (CGVS p.11,12). Hoewel u verklaart dat hij op heden niet durft buiten te komen omdat hij in het verleden voor de Amerikanen werkte brengt u op geen enkele wijze ter sprake dat zijn tewerkstelling voor u of uw andere familieleden een risico inhoudt (CGVS p.3,5,6). U heeft het immers slechts over een gerucht onder vrouwen dat vroegere werknemers van de overheid door de Taliban gedood zouden worden (CGVS p.5). Met zijn blote bewering doet uw advocaat evenmin een ernstige poging om aan te tonen hoe de activiteiten van uw broer ertoe zouden leiden dat er een gevaar voor uw leven bestaat in Afghanistan (CGVS, p.17). Hierbij dient er overigens aangekaart dat u zelfs niet blijkt te weten of uw broer problemen gehad heeft sinds uw vertrek (CGVS p. 6). Dat hij zes maanden na de machtsovername door de Taliban blijkbaar geen noemenswaardige problemen meemaakte wijst allerminst op een vervolgingsdrang van de Taliban ten aanzien van uw broer, laat staan ten aanzien van u omwille van de tewerkstelling van uw broer. Bovendien dient er gewezen te worden op uw verklaring dat niet veel mensen wisten dat uw broer voor de Amerikanen werkte en dat zijn werk bij hen niet opviel (CGVS p.6). Er dient dan ook besloten te worden dat u en uw advocaat allerminst in concreto aantonen dat er in uw hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van uw broer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De foto van uw broer en de documenten in verband met zijn werk in Afghanistan kunnen geen persoonlijke beschermingsnood aantonen. De foto's van uw werk, uw werkvergunning en het logboek voor de belastingen werden reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Het kopie van uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst staven. Het betreft hier evenwel een foto, waardoor de authenticiteit van het stuk niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“1. Betreffende de verklaringen in Bulgarije

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij doelbewust de asielautoriteiten in Bulgarije trachtte te misleiden en dat dit haar geloofwaardigheid niet ten goede komt;

Dat verzoekende partij ter zake wenst te verwijzen naar haar verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 4): “(...);”

Dat verzoekende partij van mening is dat deze verklaring afdoende is om aan te tonen dat zij allerminst doelbewust trachtte de asielautoriteiten in Bulgarije te misleiden;

Dat men zich bovendien ook de vraag zou kunnen stellen van het nut van doelbewust te verklaren dat men 19 jaar oud is, in plaats van 24 jaar;

Dat het niet zo is dat verzoekende partij zich verkeerdelijk trachtte voor te doen als een minderjarig persoon, waar nog enige logica achter verschuuld zou kunnen zitten, doch zowel in België als Bulgarije verklaarde meerderjarig te zijn;

Dat verzoekende partij bijgevolg geen enkele reden had om doelbewust een verkeerde leeftijd op te geven en men er van uit kan gaan dat de verkeerde leeftijd werd genoteerd op de wijze die verzoekende partij uitgelegd heeft;

Dat verzoekende partij wenst te wijzen op het feit dat dit euvel zich voordeed in Bulgarije, land waarvan het algemeen geweten is dat de asielprocedure te wensen over laat en de Belgische bevoegde instanties zelfs de Dublin-procedure niet voor toepassen aangezien zij kennis hebben van de lamentabele toestanden die er zich afspelen;

Dat deze informatie ertoe bijdraagt dat de verklaringen van verzoekende partij aan geloofwaardigheid winnen en het perfect mogelijk is dat de verkeerde leeftijd door de Bulgaarse autoriteiten werd genoteerd op de wijze die verzoekende partij heeft aangehaald;

Dat men tevens dient te verwijzen naar het voordeel van de twijfel.

2. Betreffende de problemen met de Taliban

Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij gekend heeft met de Taliban en waardoor verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren;

Dat verwerende partij stelt dat de gedragingen van verzoekende partij en haar omgeving niet logisch zouden zijn gezien de specifieke Afghaanse context;

Dat verwerende partij onder andere stelt dat net niet geloofwaardig is dat de baas van verzoekende partij haar niet op de hoogte zou brengen van het telefoontje dat zij ontving van de Taliban;

Dat verzoekende partij nochtans verklaard heeft dat haar baas dit telefoontje in het begin niet zo serieus nam (zie gehoorverslag CGVS, p. 12), wat kan verklaren waarom hij verzoekende partij er niet van op de hoogte bracht;

Dat verzoekende partij bijkomend wenst op te merken dat er reeds toen sprake was van een uiterst precaire socio-economische situatie in Afghanistan (zie infra), waardoor zowel zij als haar baas zich genoodzaakt zagen om hun economische activiteiten verder uit te oefenen om te kunnen voldoen aan hun meest elementaire behoeften;

Dat verzoekende partij wenst te wijzen op het feit dat de reacties van zichzelf en haar omgeving gezien moeten worden in een breder kader, met name in het kader van een land dat reeds decennialang in een conflictsituatie verkeert, waarbij personen een zekere mate van gewenning etaleren en bijgevolg een andere reactie vertonen op dergelijke problemen;

Dat verwerende partij eveneens zich vragen stelt bij het gedrag van de Taliban;

Dat verwerende partij ter zake wenst aan te halen dat zij niet aansprakelijk kan gesteld worden voor tekortkomingen in de planning van de Taliban, noch voor hun gedragingen;

Dat de bedenkingen die men eventueel zou kunnen maken bij het plan van de Taliban geenszins afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de Taliban.

3. Betreffende de activiteiten van de broer

Overwegende dat verwerende partij stelt (stuk 1, p. 5):

“(…)”

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verwerende partij geen twijfels uit met betrekking tot het profiel van de broer van verzoekende partij en bijgevolg aanneemt dat de broer van verzoekende partij voor langere tijd (19 jaar ongeveer) voor de Amerikanen heeft gewerkt;

Dat het EASO COI rapport van januari 2022 met betrekking tot personen die banden hebben met de voormalige regering, de veiligheidsdiensten of buitenlandse strijdkrachten stelt dat:

“(…)”¹ (eigen benadrukking)

(Vrije vertaling: (...));

Dat uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van een zekere mate van vervolging van personen die met de voormalige Afghaanse en/of buitenlandse autoriteiten samenwerkten en dat hun familieleden vaak eveneens het slachtoffer worden;

Dat de opmerkingen ter zake van de raadsheer van verzoekende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud bijgevolg allesbehalve blote beweringen zijn, doch steun vinden in objectieve rapporten, rapporten waarvan men mag verwachten dat verwerende partij de inhoud kent, aangezien zij er zelf naar verwijst in de bestreden beslissing;

Dat er bovendien gewezen dient te worden op het feit dat de situatie heden ten dage verschilt van die van toen verzoekende partij zich nog in Afghanistan bevond, aangezien de Taliban momenteel de macht heeft overgenomen;

Dat dit met zich meebrengt dat de Taliban heden ten dage toegang heeft tot tal van informatie, waartoe zij voordien geen toegang had;

Dat de Taliban dus mogelijks nu wel op de hoogte kan zijn van het feit dat de broer van verzoekende partij voor de Amerikanen heeft gewerkt, terwijl zij dit in het verleden mogelijks niet wisten;

Dat men in deze zin kan verwijzen naar het feit dat het personeel van de ambassade van het Verenigd Koninkrijk, toen zij halsoverkop het land moesten ontvluchten, belangrijke en belastende informatie achterlieten over personen die met hen samen hebben gewerkt en dat deze informatie op die manier in de handen van de Taliban kon vallen²;

Dat men ook kan verwijzen naar het EASO COI rapport van januari 2022:

“(…)”³

(Vrije vertaling: (...));

Dat men bijgevolg niet kan uitsluiten dat de Taliban op de hoogte zijn van de werkzaamheden van de broer van verzoekende partij, laat staan dat men kan besluiten uit het simpele feit dat verzoekende partij verklaarde dat niet veel mensen op de hoogte waren van het werk van haar broer ten tijde dat zij zich nog in Afghanistan bevond dat dit nog steeds de realiteit is.”

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, in januari of februari 2020, verliet en in België aankwam op 12 oktober 2020 en hier een verzoek om internationale bescherming indiende op 4 december 2020. Hij stelt dat de Taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij “heden ten dage ook naar Westerse muziek” luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de

vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de Taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker *“algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden”*. Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde *‘besmet’* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

“Hierboven werd door middel van objectieve en verificerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.

Uw Raad oordeelde, met betrekking tot dit risico, recentelijk in het geval van een persoon die sinds 2018 in België verblijft en voor wie het CGVS overging tot een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek als volgt:

“(…)”²⁵

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Verzoeker geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting en besluit:

“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich met volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³⁷

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon, en verwijst ter zake naar – en citeert uit – wat hierover gesteld wordt in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de preciaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de adjunct-commissaris niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afgaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert.

Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.⁴²

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover eveneens een theoretische uiteenzetting.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

“De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.

Wanneer het nodig is stuurt verzoekende partij vanuit België wat geld naar Afghanistan, waarmee haar familie dan weer even kan overleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terecht komen in een uiterst precaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.”

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*, wat tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou zijn bevestigd. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”* en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport *“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”* van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden, en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED’s en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *“stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da’esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren m de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten”*. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit het arrest met nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico’s die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is zijn verklaringen aangaande zijn vermeende problemen in Afghanistan aannemelijk te maken en de documenten die hij neerlegt om zijn werk te staven zijn verklaringen niet kunnen staven, omdat (B) hij en zijn advocaat allerminst *in concreto* aantonen dat er in zijn hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van zijn broer, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren en omdat (E) de foto van zijn broer en de documenten in verband met zijn broers werk in Afghanistan geen persoonlijke beschermingsnood kunnen aantonen en de kopie van zijn *taskara* hoogstens zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst kan staven. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omdat hij hun verzoek om explosieven in wagens te plaatsen weigerde.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn verklaringen aangaande zijn vermeende problemen met de taliban aannemelijk te maken en dat de documenten die verzoeker neerlegt om zijn werk te staven zijn verklaringen niet kunnen staven. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uitgebreid toegelicht:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw houding na aankomst in Europa de wenkbrauwen doet fronsen. Zo blijkt u na een onsuccesvol verzoek in Bulgarije via verschillende landen in Frankrijk terechtgekomen te zijn (CGVS p. 4). U stelt dat u in groep reisde, jullie niet wisten waar jullie een verzoek gingen indienen, en jullie uiteindelijk voor België kozen (CGVS p. 4). Hoewel u drie dagen in Frankrijk verbleef, bleek u niet over het nodige geduld te beschikken om de procedure daar op te starten, waarop u naar België trok. Dat u uw verzoek laat afhangen van uw persoonlijke smaak of voorkeur, valt bezwaarlijk

in overeenstemming te brengen met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u na uw verblijf in Bulgarije, doorheen verschillende Europese landen reist zonder een verzoek in te dienen (verklaringen DVZ, 17/12/2020, vraag 31, 33, 37; CGVS p. 4) omdat u het plan had opgevat om naar België te komen en u in groep reisde (CGVS p. 4), valt niet te rijmen met het hebben van persoonlijke beschermingsnood onder artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het mag voorts merkwaardig heten dat u bij uw aankomst in België uw verzoek in Bulgarije niet vermeldt (registratie Verzoek om Internationale Bescherming, 20/10/2020; Verklaringen DVZ, vraag 22, 25). Uit de informatie in uw dossiers is immers gebleken dat u wel degelijk een verzoek indiende in het land (EURODAC SEARCH RESULT, 20/10/2020), hetgeen eveneens blijkt uit hun antwoord (Dublin Unit Bulgarije, 12/11/2020) en uw verklaringen op het CGVS (CGVS p. 4). Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt volledig en correct inlicht over zijn reisweg en eventueel eerdere verblijfplaatsen. De vaststelling dat u dit tracht te verbergen, zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid en het geloof in uw verklaringen.

Ook moet er worden opgemerkt dat uw houding jegens de Bulgaarse autoriteiten niet te rijmen valt met wat er in uw hoofde verwacht mag worden. Zo blijkt u aldaar verklaart te hebben geboren te zijn op 14/05/2001 (Dublin Unit Bulgarije). Amper vier maanden later verklaart u bij de DVZ echter 24 jaar geweest te zijn in 1397 (21 maart 2018 – 20 maart 2019), het bevestigt wordt door de neergelegde taskara (verklaringen DVZ, vraag 4). Op basis van uw verklaringen op de DVZ werd u het geboortjaar 1993 toegekend. Dat het opgegeven geboortjaar dermate verschilt tussen uw verzoeken in Bulgarije en België mag verbazen daar u stelt in Bulgarije uw taskara op uw telefoon gehad te hebben (CGVS p. 4). Dat u in Bulgarije te horen kreeg dat men uw telefoon niet kon bekijken en de tolk ter plaatse dan maar uw leeftijd inschatte (CGVS p. 4), is weinig ernstig en kan uw foutieve verklaringen niet goed praten. U blijkt immers bij de DVZ goed te weten dat u 24 jaar was toen u uw taskara kreeg. Dan valt het niet te begrijpen dat u in Bulgarije zou verklaren ongeveer 19 jaar te zijn. Voorgaande noopt er dan ook toe te besluiten dat u aldaar doelbewust de asielautoriteiten trachtte te misleiden. De vaststelling dat u zulke houding aanneemt binnen een verzoek om internationale bescherming, komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. Zulke houding valt immers niet in overeenstemming te brengen met hebben van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen aangaande uw problemen in Afghanistan. Zo stelt u tijdens uw eerste interview bij de DVZ dat uw baas N. (...) 35 of 36 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, gebeld werd door de Taliban met de vraag om bommen te plaatsen in auto's van parlementsleden en politieagenten (vragenlijst CGVS, 15/06/2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat N. (...) twee maanden (+/- 60 dagen) voor uw vertrek gebeld werd (CGVS p. 12). Vervolgens komt u met een gedetailleerde tijdlijn die uw inschatting van twee maanden bevestigt (CGVS p. 12, 14 16). Geconfronteerd met het gegeven dat uw voorgestelde tijdlijn niet strookt met degene die u bij de DVZ uit de doeken deed, stelt u bedoeld te hebben dat N. (...) 35 tot 36 dagen na het eerste telefoontje door de Taliban werd benaderd (CGVS p. 16), hetgeen evenmin overeenkomt met uw uitspraak op het CGVS dat de Taliban ongeveer 20 dagen na hun telefoontje zijn langsgelopen bij uw garage (CGVS p. 12). Tegelijkertijd stelt u geen specifiek cijfer genoemd te hebben (CGVS p. 16), hetgeen weinig ernstig is daar u klaar en duidelijk verklaringen aflegde, deze tekende voor akkoord en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelde geen opmerkingen te hebben op uw eerste interview (vragenlijst CGVS, vraag 5, 8; CGVS p. 2, 3). Dat u het mogelijk kort moest houden tijdens uw eerste interview (CGVS p. 16), kan voorgaande lacunes in uw verklaringen niet goed praten. Er werd u net als op het CGVS duidelijk gevraagd wanneer uw baas N. (...) het eerste telefoontje van de Taliban kreeg, waarop u duidelijk antwoordde. De vaststelling dat u met betrekking tot de tijdlijn van uw problemen geen eenduidige verklaringen aflegt doorheen uw gesprekken met de Belgische asieldiensten, doet danig afbreuk aan het geloof in uw algehele verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u in staat bent uw problemen op eenduidige wijze uiteen te zetten.

Het valt op dat u doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten nog elementen blijkt toe te voegen aan uw vermeende problemen in Afghanistan. Zo komt u tijdens uw onderhoud op het CGVS opeens aandragen met een verklaring dat de Taliban bij uw burelen in uw voormalig dorp nog zijn gaan informeren naar u (CGVS p. 12). U was op dat moment een maand in Turkije toen uw familie het u vertelde, zo stelt u (CGVS p. 12). U repte tijdens uw eerst interview echter met geen woord over deze vermeende gebeurtenis, wat menig vraagteken zet bij de waarachtigheid ervan. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, een verzoeker om internationale bescherming, de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt volledig en correct inlicht over uw vluchtaanleiding, de problemen die u

meemaakte in uw land van herkomst, alsook de gevolgen die deze gehad hebben. Dat u bij de DVZ louter het essentiële moest vertellen en men zei dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud details mocht geven (CGVS p. 12), kan niet vergoelijken dat u hen niets zou vertellen over de Taliban die zich nog na uw vertrek komen informeren. Zulks kan immers bezwaarlijk als een detail aanzien worden en mag wel degelijk als een element verwacht worden in uw verklaringen bij de DVZ. De vaststelling dat u dit niet deed, komt het geloof in uw verklaringen niet ten goede.

Daarnaast moet er opgemerkt worden dat ook het gedrag dat u zichzelf en uw omgeving toeschrijft, menig wenkbrauw doet fronsen. Zo moet er op gewezen worden dat uw these dat de Taliban mensen die hun orders niet opvolgen of hen niet gehoorzamen, vermoord worden (CGVS p. 10, 11), moeilijk te rijmen valt met uw bewering dat uw baas hun verzoek om bommen in bepaalde wagens te installeren, zonder meer weigerde en de telefoon dicht gooide (CGVS p. 11, 13). Er kan immers verwacht worden dat hij op zijn minst zou proberen om tijd te rekken met het oog op een oplossing. Door onmiddellijk de deur dicht te doen brengt hij immers zichzelf en zijn naasten in gevaar, hetgeen weinig overtuigend is. Zo ook uw these dat hij pas 25 dagen later zijn kennis F. (...) op de hoogte bracht, die een functie had binnen het Afghaanse veiligheidsbestel (CGVS p. 12). U stelt in deze dat N. (...) het telefoontje al vergeten was en hij het niet serieus had genomen (CGVS p. 12). Voorgaande valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat de uitkomst gekend is wanneer je niet doet wat de Taliban vragen (CGVS p. 11). Bovendien kan er verwacht worden dat N. (...) zichzelf enigszins zou informeren bij de mensen die hij kent, in plaats van het als bij toeval ter sprake te brengen (CGVS p. 12). Ook valt het niet te begrijpen dat hij u, zijn partner in het bedrijf, niet op de hoogte zou brengen van dit telefoontje (CGVS p. 12). Voorgaande had immers ook potentieel zware gevolgen voor u. Dat hij het niet serieus had genomen en hij er niet te veel ruchtbaarheid aan wilde geven (CGVS p. 12), kan bezwaarlijk ernstig genomen worden. Zo ook uw bewering dat N. (...) het verzoek van de Taliban een tweede keer afwees, toen zij hoogstpersoonlijk langskwamen in jullie bedrijf (CGVS p. 13). Ook nu kan er van hem verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om tijd te winnen en hen niet zonder meer af te wijzen. In het licht van voorgaande valt het overigens niet te begrijpen dat hij overging tot de orde van de dag door jullie bedrijf gewoon open te houden (CGVS p. 14, 15). In het licht van de bedreigingen die hij kreeg en de Talibanleden die gearresteerd werden in navolging van hun bezoek aan jullie bedrijf (CGVS p. 11, 14), kan er verwacht worden dat jullie maatregelen zouden nemen om zichzelf in veiligheid te brengen. U stelde immers zelf dat de Taliban geen tegenspraak dulden. Dat u toch niets kon doen en jullie het bedrijf gewoon wat vroeger toe deden (CGVS p. 15), is dan ook weinig overtuigend in de geest van uw verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat jullie alles in het werk zouden zetten om zichzelf in veiligheid te brengen. Uit uw verklaringen mag ook blijken dat jullie zich apathisch opstelden met betrekking tot het contact dat jullie hadden binnen het Afghaanse veiligheidsbestel. Dat jullie F. (...) niet zomaar konden bereiken, maar het via officiële weg dienden te doen (CGVS p. 15), is weinig ernstig te noemen. Hij stelde immers zelf hem te bellen wanneer jullie problemen hadden met de Taliban (CGVS p. 12, 13). Dat jullie hem twee dagen lang niet konden bereiken en hij jullie wel zou terugbellen als hij vrij was (CGVS p. 15), valt dan ook niet te rijmen met de welwillendheid waarmee hij jullie voorheen wel ten dienste stond, evenmin met de dreiging die boven jullie hoofd hing. Voorts kan er niet begrepen worden dat u in de wetenschap dat de Taliban mensen die hun orders weigeren (CGVS p. 10, 11), uw werk zonder meer zou voortzetten, zonder enige ernstige maatregelen te treffen voor uw veiligheid (CGVS p. 13). U bleef zelfs gewoon doorwerken na de dood van N. (...) (CGVS p. 16), goed wetende dat de Taliban het op jullie diensten gemunt had (CGVS p. 16). Dit valt niet te begrijpen en zet ernstige vraagtekens bij uw verklaring. Zo ook uw these dat u abrupt een telefoontje met hen afbrak en naar uw dorp trok, alwaar u wist dat er Talibanleden aanwezig waren (CGVS p. 16). Gelet op wat u zou meegemaakt hebben, kan er veronderstelt worden dat u niet zomaar een telefoontje met de Taliban zou beëindigen, evenmin dat u onmiddellijk naar uw dorp zou trekken, terwijl u zich in Jalalabad naar eigen zeggen tussen de veiligheidsdiensten bevindt (CGVS p. 10). Het geheel van bovenstaand gedrag valt niet te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden noch met wat grenst aan het aannemelijke gezien de problemen die u zegt meegemaakt te hebben.

In tegenstelling tot wat uw advocaat insinueert, is het CGVS geenszins op zoek is naar één reactie op één bepaalde situatie (CGVS p. 17). Noch wordt er louter uitgegaan van wat het CGVS logisch acht en wordt er geenszins voorbijgegaan aan een culturele context (CGVS p. 17). Wel wordt er in rekening gebracht wat aannemelijk is binnen de geest van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming en wordt er onderzocht in hoeverre zijn verklaringen samenhangend zijn binnen de door hem verklaarde context. Uit bovenstaande is duidelijk moeten blijken dat uw gedrag niet in overeenstemming gebracht kan worden met de context die u schetst en de actoren waarmee u stelt te maken gehad te hebben.

Ook het gedrag dat u de Taliban toeschrijft, kan niet overtuigen. Zo valt het op dat u hen wel veel geduld toeschrijft voor een organisatie waarvan u stelt dat u hun verzoeken niet kan weigeren omdat u dat met de dood kan bekopen (CGVS p. 10, 13, 14). Zo blijkt uit uw verklaringen dat hoewel uw baas N. (...)

weigerde op hun vraag in te gaan, zij pas 45 dagen later langs kwamen bij jullie bedrijf om hem verder onder druk te zetten (CGVS p. 12, 13). Ook wanneer hij hen toen zijn diensten weigerde, lieten zij hem ongemoeid (CGVS p. 11, 13). In de geest van uw bewering dat de Taliban geen weigering duldt en zij kunnen doen wat ze willen (CGVS p. 10, 13, 14), kan er verwacht worden dat zij danig druk zouden zetten op N. (...) om hun orders op te volgen. Dit gebeurde klaarblijkelijk niet. Dat de explosieven dan niet gemonteerd konden worden (CGVS p. 14), kan hun afwachtende houding geenszins uitleggen. Niet in het minst daar u, als partner van N. (...), nog steeds aanwezig zou zijn en bijgevolg hun wensen kon vervullen. Dat zij niet zouden geweten hebben dat u samen met N. (...) het bedrijf runde (CGVS p. 13, 14), is evenmin ernstig te noemen. U stel immers zelf dat zij net zoals de overheid, inlichtingen hadden en men wist wat voor wagens jullie bedrijf repareerde (CGVS p. 14). Dat zij dan niets over u zouden weten (CGVS p. 14), is bezwaarlijk ernstig te noemen. Ook wanneer de focus in Afghanistan naar de leermeester gaat (CGVS p. 14). U schetst immers zelf dat N. (...) niet langer aan auto's sleutelde (CGVS p. 8). Indien zij werkelijk over een inlichtingennetwerk beschikten, kan er verondersteld worden dat zij dat zouden weten. Binnen dat kader, kan er dan ook niet ingezien waarom zij hun aandacht niet zouden schenken aan u. Via u hadden zij immers direct toegang tot de wagens die zij op het oog hadden en konden zij de nodige informatie verkrijgen. Dat men u bijna twee maanden ongemoeid liet in hun missie en pas drie tot vier dagen na de dood van N. (...) hun pijlen op u zouden richten, is dan ook weinig ernstig. Ook hun weinig voorzichtige manier van werken valt op. Zo mag er van de Taliban toch wel verwacht worden dat wanneer zij plannen hebben om wagens van Afghaanse parlementairen op te blazen (CGVS p. 8, 11, 13), zij een duidelijk idee hebben van wie zij willen raken, wanneer en hoe. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit het geval was (CGVS p. 15, 16). U stelt dat zij wel iemand zouden sturen als jullie de bommen zelf niet konden installeren en dat jullie dan wel konden zeggen dat het een student was die voor jullie werkte (CGVS p. 13). Echter kan er verwacht worden van de Taliban dat zij dit soort operaties minutieus zouden voorbereiden en er alles aan zouden doen om hun operatie te doen slagen. Zoals u zelf stelt, is een vertrouwensband met de overheidsdiensten cruciaal (CGVS p. 13). Niet in het minst wanneer de Afghaanse veiligheidsdiensten overal in Jalalabad bleken te zijn (CGVS p. 10) en er dus een verhoogd risico was om bij de kraag genomen te worden. Tenslotte kan er niet begrepen worden dat zij u na dit telefoontje niet meer benaderd hebben (CGVS p. 16). Indien zij daadwerkelijk druk op u wilde uitoefenen en beschikken over inlichtingen, kan er verwacht worden dat zij verhaal zouden komen halen wanneer u onmiddellijk naar huis trok na het telefoontje met hem, hetwelk u abrupt beëindigde (CGVS p. 16). Niet in het minst wanneer hun verzoek al meer dan twee maanden werd afgehouden. Het geheel van het door u omschreven gedrag van de Taliban, valt niet overeenstemming te brengen met het genadeloze karakter dat u hen toeschrijft. Voorgaande doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen met de Taliban.

Uw advocaat werpt op dat u niet aansprakelijk gesteld kan worden voor de tekortkomingen in de planning van de Taliban en stelt dat het gebrek aan het waterdicht zijn van een plan of het groot risico om ontdekt te worden (CGVS p. 17), geen afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Hij zegt dat de Taliban ook maar mensen zijn die en er niet verwacht kan worden dat elk plan dat zij bedenken, helemaal uitgekend is. Met voorgaande doet hij echter danig afbreuk aan het gegeven dat de Taliban een organisatie is die erin geslaagd is om ondanks jarenlange gevechten met een coalitie van Westerse landen, stand te houden. Hun tactieken zijn uiterst efficiënt gebleken en hebben ertoe geleid dat zij na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen, vlot de macht in Afghanistan, in handen hebben genomen. Het door u omschreven amateuristische en geduldige gedrag van diezelfde organisatie valt geenszins in overeenstemming te brengen met voorgaande. In tegenstelling tot wat uw advocaat insinueert, doen uw verklaringen wel degelijk afbreuk aan uw geloofwaardigheid daar er van iemand die daadwerkelijk gevraagd werd om explosieven te installeren in wagens van hooggeplaatste Afghaanse figuren, verwacht mag worden dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden. Niet in het minst wanneer het een operatie tegen hooggeplaatsten betreft waarvan er redelijkerwijze verwacht mag worden dat de Taliban wel degelijk met een uitgekend plan komt. Het door u omschreven gedrag wijst niet in de richting van een daadwerkelijk confrontatie met de Taliban in het kader van een delicate operatie met bomauto's. Bijgevolg doen uw verklaringen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

De documenten die u neerlegt om uw werk te staven, kunnen uw verklaringen niet staven. Zo moet er op gewezen worden, dat de foto's die u neerlegt kunnen hoogstens aantonen dat u ooit aan een auto gesleuteld heeft en hieruit niet kan opgemaakt worden dat u hierdoor in de problemen bent gekomen met de Taliban. Eenzelfde opmerking moet gemaakt worden over de vergunning en het logboek voor de belastingen die u neerlegt. Wat betreft deze vergunning moet er opgemerkt worden dat uw betrokkenheid in dit bedrijf nergens kan opgemaakt worden uit dit document. Nergens op dit document kan uw naam worden teruggevonden. Bovendien mag blijken dat deze vergunning eind 2018 vervallen is (Jaddi 1397). Waar u verklaart dat uw problemen zich rond het einde van 1398 (eind 2019/begin 2020) (CGVS p. 3) hebben afgespeeld, kan dit document dan ook geenszins staven dat de garage waarvan u zegt dat u er

werkte, ook daadwerkelijk activiteiten had in 1398. Laat staan dat de Taliban uw baas in dit jaar onder druk zouden gezet hebben om explosieven te installeren in bepaalde wagens. U stelt zelf dat dit soort vergunningen nodig is om de werkzaamheden te kunnen hebben, of u nu wil of niet (CGVS p. 4). Ook het logboek voor de belastingen, maakt slechts gewag van een betaling eind 2018 maar toont verder geen activiteiten aan in het jaar waarvan u zegt problemen gehad te hebben. Bijgevolg moet er op gewezen worden dat u met voorgaande documenten geenszins aannemelijk maakt dat u omstreeks 1398 als mekanieker tewerkgesteld was in een autogarage in Jalalabad, aan overheidswagens werkte en hierdoor op de radar van de Taliban bent gekomen."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat zijn houding jegens de Bulgaarse autoriteiten niet te rijmen valt met wat er van hem verwacht mag worden verwijst naar zijn verklaring bij het CGVS over de manier waarop zijn leeftijd in Bulgarije werd genoteerd en betoogt dat deze verklaring afdoende is om aan te tonen dat hij allerminst doelbewust trachtte de asielautoriteiten in Bulgarije te misleiden. De adjunct-commissaris heeft in de bestreden beslissing immers terecht geoordeeld dat zijn verklaring dat hij in Bulgarije te horen kreeg dat men zijn telefoon niet kon bekijken en de tolk ter plaatse dan maar zijn leeftijd inschatte weinig ernstig is en zijn foutieve verklaringen over zijn leeftijd niet goed kan praten, nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) immers goed bleek te weten dat hij 24 jaar oud was toen hij zijn *taskara* kreeg (administratief dossier (hierna adm. doss.), stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4). Het valt dan ook niet te begrijpen waarom verzoeker in Bulgarije zou verklaren dat het mogelijk was dat hij rond de 19 jaar oud was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker de vraag stelt naar het nut van doelbewust te verklaren dat men 19 jaar is, in plaats van 24 jaar, gezien hij zich niet verkeerdelijk trachtte voor te doen als een minderjarig persoon, waar nog enige logica achter verschuild zou kunnen zitten, kan de Raad op basis van de stukken in het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker bij de Bulgaarse asielautoriteiten een andere leeftijd opgaf dan bij de Belgische asielinstanties. Het is niet aan de Raad om te speculeren over de redenen waarom verzoeker een verkeerde leeftijd heeft opgegeven. Met een dergelijk summier betoog vermag verzoeker dan ook geen afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde motieven over zijn houding jegens de Bulgaarse autoriteiten.

Verder wijst verzoeker op het feit dat dit "euvel" zich voordeed in Bulgarije, een "land waarvan het algemeen geweten is dat de asielprocedure te wensen over laat en de Belgische bevoegde instanties zelfs de Dublin-procedure niet voor toepassen aangezien zij kennis hebben van de lamentabele toestanden die er zich afspelen". Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Bulgaarse autoriteiten een verkeerde leeftijd noteerden op de wijze die hij heeft aangehaald.

Ten aanzien van de motieven in de bestreden beslissing dat het niet valt te begrijpen dat zijn partner in het bedrijf, N., hem niet op de hoogte zou brengen van het telefoontje dat hij ontving van de taliban, voert verzoeker aan dat hij bij het CGVS verklaard heeft dat N. dit telefoontje in het begin niet zo serieus nam en hem er daarom niet van de op de hoogte bracht. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, valt verzoekers verklaring dat N. het telefoontje niet serieus had genomen echter bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met zijn bewering dat de uitkomst gekend is wanneer je niet doet wat de taliban vragen. Dat N. het telefoontje niet serieus had genomen kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Door louter zijn verklaring dat N. dit telefoontje niet serieus heeft genomen te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze pertinente en terecht motieven van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker en N. zich omwille van de uiterst precaire socio-economische situatie in Afghanistan genoodzaakt zagen om hun economische activiteiten verder uit te oefenen om te kunnen voldoen aan hun meest elementaire behoeften, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die in het licht van verzoekers verklaringen dat de taliban mensen vermoorden die hun orders niet opvolgen en hen niet gehoorzamen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), de bedreigingen die N. zou hebben gekregen en het gegeven dat de talibanleden gearresteerd zouden zijn na hun bezoek aan het bedrijf van N. en verzoeker, niet aannemelijk is. Zelfs na de dood van N. zou verzoeker gewoon zijn blijven doorwerken (*ibid.*, p. 16), goed wetende dat de taliban het op hun diensten gemunt hadden. Zoals de adjunct-commissaris terecht opmerkt, kan er worden verwacht dat verzoeker (en N.) maatregelen zou(den) hebben genomen om zichzelf in veiligheid te brengen. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker ook op andere manieren dan het blijven werken in de garage in zijn levensonderhoud had

kunnen proberen te voorzien. Dat verzoeker niet getracht heeft om zichzelf in veiligheid te brengen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of minstens de ernst van zijn relaas.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij ter verschoning van het gedrag dat hij zichzelf en zijn omgeving toeschrijft stelt dat hun reacties gezien moeten worden in een breder kader, *“met name in het kader van een land dat reeds decennialang in een conflictsituatie verkeert, waarbij personen een zekere mate van gewenning etaleren en bijgevolg een andere reactie vertonen op dergelijke problemen”*. Verzoeker verklaarde immers bij het CGVS dat de taliban mensen vermoorden die hun orders niet opvolgen en hen niet gehoorzamen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), dat hij en zijn baas N. bezorgd waren na het bezoek van de taliban en dat hij zelf bang was nadat N. voor de tweede keer werd gebeld door de taliban (*ibid.*, p. 14-15). Het gaat duidelijk om gebeurtenissen die ook voor verzoeker een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, zodat er van *“gewenning”* in zijn hoofde geen sprake lijkt te zijn.

De adjunct-commissaris heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat het geheel van het gedrag dat verzoeker aan zichzelf en zijn omgeving toeschrijft niet valt te rijmen met wat er in de geest van zijn verklaringen verwacht mag worden, noch met wat grenst aan het aannemelijke, gezien de problemen die hij verklaart meegemaakt te hebben.

Ten aanzien van de motieven in de bestreden beslissing dat ook het gedrag dat hij de taliban toeschrijft niet kan overtuigen, betoogt verzoeker dat hij niet aansprakelijk gesteld kan worden voor tekortkomingen in de planning van de taliban, noch voor hun gedragingen, en dat de bedenkingen die men eventueel zou kunnen maken bij het plan van de taliban geenszins afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Zijn advocaat maakte deze opmerkingen – of althans zeer gelijkaardige opmerkingen – ook reeds aan het einde van het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). De adjunct-commissaris heeft er wat dit betreft in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de taliban een organisatie is die erin geslaagd is om ondanks jarenlange gevechten met een coalitie van westerse landen stand te houden, dat hun tactieken uiterst efficiënt zijn gebleken en ertoe hebben geleid dat zij na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vlot de macht in Afghanistan in handen hebben genomen en dat het door verzoeker omschreven amateuristische en geduldige gedrag van diezelfde organisatie geenszins hiermee in overeenstemming valt te brengen. De adjunct-commissaris stelt verder terecht dat in tegenstelling tot wat zijn advocaat insinueert, verzoekers verklaringen wel degelijk afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid, daar er van iemand die daadwerkelijk gevraagd werd om explosieven te installeren in wagens van hooggeplaatste Afghaanse figuren, verwacht mag worden dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden, niet in het minst wanneer het een operatie tegen hooggeplaatsten betreft waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat de taliban wel degelijk met een uitgekiend plan komen. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. De adjunct-commissaris kan dan ook worden gevolgd waar hij besluit dat het door verzoeker beschreven gedrag niet in de richting wijst van een daadwerkelijke confrontatie met de taliban in het kader van een delicate operatie met bomauto's en dat verzoekers verklaringen dan ook wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Door het louter verwijzen naar en volharden in zijn verklaringen en zijn vrees en het louter stellen dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht, en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder heeft verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog opgemerkt dat verzoeker gevaar zou lopen omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn broer bij de Amerikanen. De adjunct-commissaris heeft hierover in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de these van uw advocaat dat u gevaar zou lopen omwille van de activiteiten van uw broer (CGVS p. 17), moet er vooreerst opgemerkt worden dat u zelf in de tewerkstelling van uw broer geen vrees voor uw persoon ziet (CGVS p. 11, 12). Hoewel u verklaart dat hij op heden niet durft buiten te komen omdat hij in het verleden voor de Amerikanen werkte brengt u op geen enkele wijze ter sprake dat zijn tewerkstelling voor u of uw andere familieleden een risico inhoudt (CGVS p.3,5,6). U heeft het immers slechts over een gerucht onder vrouwen dat vroegere werknemers van de overheid door de Taliban gedood zouden worden (CGVS p.5). Met zijn blote bewering doet uw advocaat evenmin een ernstige poging om aan te tonen hoe de activiteiten van uw broer ertoe zouden leiden dat er een gevaar voor uw

leven bestaat in Afghanistan (CGVS, p.17). Hierbij dient er overigens aangekaart dat u zelfs niet blijkt te weten of uw broer problemen gehad heeft sinds uw vertrek (CGVS p. 6). Dat hij zes maanden na de machtsovername door de Taliban blijkbaar geen noemenswaardige problemen meemaakte wijst allerm minst op een vervolgingsdrang van de Taliban ten aanzien van uw broer, laat staan ten aanzien van u omwille van de tewerkstelling van uw broer. Bovendien dient er gewezen te worden op uw verklaring dat niet veel mensen wisten dat uw broer voor de Amerikanen werkte en dat zijn werk bij hen niet opviel (CGVS p.6). Er dient dan ook besloten te worden dat u en uw advocaat allerm minst in concreto aantonen dat er in uw hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van uw broer.”

Verzoeker citeert uit de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een zekere mate van vervolging van personen die met de voormalige Afghaanse en/of buitenlandse autoriteiten samenwerkten en dat hun familieleden vaak eveneens het slachtoffer worden, zodat de opmerkingen van zijn raadsheer allesbehalve blote beweringen zijn, doch steun vinden in objectieve “rapporten waarvan men mag verwachten dat verwerende partij de inhoud kent, aangezien zij er zelf naar verwijst in de bestreden beslissing”. Verzoeker wijst verder op het feit dat de situatie heden ten dage verschilt van de situatie toen hij zich nog in Afghanistan bevond, aangezien de taliban momenteel de macht hebben overgenomen, wat met zich meebrengt dat zij heden ten dage toegang hebben tot tal van informatie waartoe zij voordien geen toegang hadden. Volgens hem kan de taliban mogelijks nu wel op de hoogte zijn van het feit dat zijn broer voor de Amerikanen heeft gewerkt, terwijl zij dit in het verleden mogelijks niet wisten. Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar het artikel “British embassy left details of Afghan staff for Taliban to find” van The Times van 27 augustus 2021 en citeert hij opnieuw uit de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022. Volgens hem kan men niet uitsluiten dat de taliban op de hoogte zijn van de werkzaamheden van zijn broer en kan men uit het simpele feit dat hij zelf verklaarde dat niet veel mensen op de hoogte waren van het werk van zijn broer toen hij zich nog in Afghanistan bevond niet besluiten dat dit nog steeds de realiteit is.

De loutere verwijzing naar de algemene situatie die ten aanzien van personen die met de voormalige Afghaanse en/of buitenlandse autoriteiten samenwerkten en hun familieleden zou bestaan, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, Afghanistan, werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad wijst er op dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 8 februari 2022 immers niet te weten of zijn broer problemen heeft gehad sinds zijn vertrek uit Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hieruit leidt de adjunct-commissaris terecht af dat verzoekers broer zes maanden na de machtsovername door de taliban blijkbaar geen noemenswaardige problemen meemaakte en dat dit allerm minst wijst op een vervolgingsdrang van de taliban ten aanzien van verzoekers broer. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift of via een aanvullende nota evenmin aangegeven dat zijn broer op heden problemen heeft met de taliban omwille van zijn voorgaande tewerkstelling. Zelfs indien de taliban op de hoogte zouden zijn van de werkzaamheden van zijn broer, wat verzoeker op geen enkele wijze aantoont, blijkt dus niet dat zijn broer hierdoor noemenswaardige problemen zou ondervinden. Verzoeker heeft gedurende het persoonlijk onderhoud evenmin ter sprake gebracht dat de tewerkstelling van zijn broer voor hem of andere familieleden een risico inhoudt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 5 en 6). Verzoeker toont bijgevolg allerm minst *in concreto* aan dat er in zijn hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De foto van uw broer en de documenten in verband met zijn werk in Afghanistan kunnen geen persoonlijke beschermingsnood aantonen. De foto’s van uw werk, uw werkvergunning en het logboek voor de belastingen werden reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Het kopie van uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst staven. Het betreft hier evenwel een foto, waardoor de authenticiteit van het stuk niet kan worden nagegaan.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker (i) niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden gedood omdat hij hun verzoek om explosieven in wagens te plaatsen zou hebben geweigerd en (ii) allermint *in concreto* aantoonde dat er in zijn hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij de Amerikanen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verder nog hekelt dat er niet werd onderzocht of er een risico op vervolging in zijn hoofde kan bestaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Zo vestigt hij er in zijn verzoekschrift de aandacht op dat (i) hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, in januari of februari 2020, verliet, op 12 oktober 2020 in België aankwam, hier op 4 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat (ii) de taliban ondertussen in Afghanistan de macht gegrepen hebben, waardoor hij bijkomend vreest om beschouwd te worden als een “*afvallige*”, een “*niet-gelovige*”, “*geen goede moslim*”, *et cetera*. Zijn vrees heeft volgens hem eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen te gedragen en kleden en ook naar westerse muziek luistert, zodat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van ‘verwestering’ of ‘europeanisering’ kadert. Verzoeker betoogt dat volgens verschillende bronnen europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker gezien te kunnen worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin een risico te lopen om vervolgd te worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige

manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker is een man van 30 jaar oud die ongeveer tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er dus zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van *Pashtoun* origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Afghanistan tot de tweede klas naar school is gegaan en een beetje *Pashtou* kan schrijven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 9). Hij verklaarde ook dat hij regelmatig contact heeft met zijn broer in Afghanistan (*ibid.*, p. 5), waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog bedient van een tolk *Pashtou*. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat worden geacht deze in acht te nemen.

Verzoeker beweert verder dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij “*heden ten dage ook naar Westerse muziek*” luistert. Hij laat evenwel na deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu hij er niet in geslaagd is zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk te maken en hij allerminst *in concreto* aantoont dat er in zijn hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van zijn broer voor de Amerikanen, blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban. Er kan om deze redenen evenmin worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België verblijft en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij hun verzoek om explosieven in wagens te plaatsen zou hebben geweigerd niet aannemelijk heeft gemaakt, dat hij allerminst *in concreto* aantoont dat er in zijn hoofde een persoonlijke beschermingsnood zou zijn omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij de Amerikanen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er

milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en om voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien en dat hij, wanneer het nodig is, vanuit België wat geld naar Afghanistan stuurt waarmee zijn familie dan weer even kan overleven, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil

is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het arrest “*M'Boj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest “*M'boj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 8 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN